ner. Paa udmærkede Chaussee er der jo Anledning til at lægge Jernspor, man har de saakaldte Damplandeveislokomotiver, som ogsaa gaa udenfor Landeveiene; kort sagt, det er dog Ting, som det er værd at undersøge. Derfor tænker jeg mig, at der maaske nok kunde komme noget Nyt ud af Sagen, naar man lod den gaa til 2den Behandling og søgte at faae de Oplysninger, man er istand til at samle. Der er talt en hel Del, ogsaa af det ærede Medlem for Aarhus, om, at Vedtagelsen af dette Forslag skulde være et Slags Brud paa Tro og Love, ikke af os, men i det Hele taget (Afbrydelse). Det ærede Medlem sagde, at det var en Betragtning, han ikke kunde „anse for stemmende med Tro og Love, med den Ordholdenhed, som bør herske mellem forskjellige Interesser, der mødes, for at komme til et samlet Hele". Dette er mig ogsaa for høit; det gaar over mit Begreb. Der er jo tillige blevet talt meget om det billige, retfærdige og berettigede Krav, som denne Del af Landet har paa Kommunikationsmidler, men jeg erkjender ikke, at nogen særlig Del af Landet har en Berettigelse, som gaar ud over, hvad der er tjenligt og berettiget for det Hele. Det kan være af megen Interesse, at disse lokale Spørgsmaal komme frem, og det kan give Anledning til, at man, saavidt det staar i Ens Magt, gjør Noget for at ophjælpe saadanne enkelte Dele, forsaavidt der er tilstødt dem en Skade eller en Ulykke, men at lægge en fuldkraftig Jernbane over paa den vestlige Del af Jylland, tror jeg aldrig for Alvor vilde være kommet i Nogens Tanke, end sige være blevet til Lov, hvis ikke Omstændighederne havde været ganske besynderlige; herom skal jeg tillade mig at yttre et Par Ord. Den 7de December 1867 gjennemgik den daværende høitærede Finantsminister — det glæder mig at se, at den høitærede Minister er tilstede — ved Forelæggelsen af Finantsloven vor finantsielle Stilling, som han fandt taalelig, skjøndt ikke meget glimrende, men føiede han til, det vilde dog være naaet, at Udgifterne til Jernbaneanlægene og disses Forsyning med Materiel omtrent vilde være fuldendt. Den Gang drømte vi ikke om denne Vestbane, men 6te Januar n. A. fik vi Alle, og ikke mindst den høitærede Minister, den Overraskelse, at en anden Minister forelagde et Forslag om Anlæg af 2 Jernbaner samt et Forslag om Anlæg af Esbjerg Havn. Den Gang drømte Ingen om dette store Projekt, som vi nu atter have for idag, men derefter skete, hvad jeg paastaar er næsten uhørt i en Forsamling som denne, nemlig at vi gik udenfor Ministeren, udenfor Regjeringen, at vi selv toge Initiativet og opstillede til Regjeringens Vedtagelse et Forslag om en Bane, der skulde koste 4 Millioner, eller hvormeget det nu var. Dersom vi fremdeles skulde gaa frem ad den Vei, siger jeg, at al Regjering og al Orden i Statshusholdningen er umulig. Hvad var det da, som gjorde, at man havde den Lykke at sætte dette Projekt igjennem? Lad mig sige det med ganske faa Ord, det var de vestindiske Penge. Det ærede Medlem for Aarhus talte om den Aand, som dengang gik igjennem Thinget. Ja, i dette Thing er der altid en god Aand, derom tvivler Ingen, men foruden at der i Marts 1868 var en god Aand her i Thinget, var der tillige en meget dyr og flot Aand, som gik igjennem det Hele, og dette støttede sig til de mange Millioner, vi ventede at faae ind i Statskassen; det blev ligefrem anført af den høitærede Minister i hans Foredrag i December. Det var ogsaa støttende sig herpaa, at vi havde en Væddestrid om, hvorledes vi skulde faae fat i og til vore egne private Forlystelser bruge alle disse Penge. Vi fik dengang tillige Esbjerg Havn; den ligger der nu, og hvorledes end Udfaldet vil blive, blev den dog ført igjennem, naturligvis ligeledes med stor Majoritet og stolende paa de vestindiske Penge. Vi havde den Lykke at se den nuværende høitærede Conseilspræsident som Ordfører for denne Havn, men ligesaalidt af ham som af hans Kollega Indenrigsministeren kunde vi